

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudců JUDr. Magdaleny Ježkové a JUDr. Jana Rutsche ve věci žalobkyně obchodní společnosti **QANTO CZ, s.r.o.**, se sídlem v Praze 7, Holešovice, Bubenská 8a/943, zast. JUDr. Petrem Cardou, advokátem ve Svitavách, Pod věží 3, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové 2, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. prosince 2009, čj. 9739/09-1400-606115, t a k t o :

- I.   **Žaloba se z a m í t á .**
- II.   **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu Ústí nad Orlicí (dále jen „FÚ v Ústí nad Orlicí“) ze 26.3.2009, č.j. 35767/09/273930607657, o uložení pokuty za nesplnění povinnosti nepeněžitě povahy podle § 37 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) ve výši 3.000,- Kč. V jeho odůvodnění uvedl, že protiprávního jednání se žalobkyně dopustila tím, že nesplnila nepeněžitou povinnost, kterou jí FÚ v Ústí nad Orlicí uložil výzvou k součinnosti třetích osob podle ust. § 34 odst. 4 daňového řádu, vydanou dne 27.1.2009 pod čj. 4624/09/273930601412. K této výzvě se žalobkyně vyjádřila dne 6.2.2009 zamítavě, poukázala na ust. § 4 daňového řádu, dle kterého je jejím správcem daně Finanční úřad pro Prahu 7, a odvolala se na mlčenlivost a obchodní tajemství. FÚ v Ústí nad

Orlicí jí tedy dne 12.2.2009 vyzval opakovaně pod čj. 13849/09/273930601412. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala dopisem ze dne 3.3.2009, který obsahoval stejné stanovisko.

Žalovaný dále uvedl, že jako odvolací orgán nejprve přezkoumal procesní úkony, které FÚ v Ústí nad Orlicí provedl před vydáním rozhodnutí o uložení pokuty, zejména úkony týkající se vydání shora uvedených výzev k součinnosti podle ust. § 34 odst. 4 daňového řádu. Konstatoval, že je FÚ v Ústí nad Orlicí vydal v souvislosti s probíhající daňovou kontrolou u daňového subjektu X (dále jen „X“). Požadoval v nich předložit faktury, které žalobkyně vystavila pro výše uvedeného odběratele za dodávky zboží v roce 2006 a 2007 (včetně případných dobropisů) a sdělit některé další údaje konkretizující tyto doklady. V tomto procesním postupu nezjistil žalovaný žádná pochybení a u vydaných výzev neshledal ani žádné rozpory s právními předpisy nebo skutečným stavem. Uzavřel, že uvedená rozhodnutí mají všechny základní náležitosti vyžadované ust. § 34 odst. 4 daňového řádu. Po formální stránce jsou srozumitelná a konkrétní a je z nich zřejmé, že údaje požadované FÚ v Ústí nad Orlicí jsou potřebné k vyměření a vymáhání daní.

Dle žalovaného měl FÚ v Ústí nad Orlicí dle ustanovení § 34 odst. 4 daňového řádu právo vyzývat jednotlivé orgány, právnické či fyzické osoby k součinnosti při poskytování informací, předávání listin a jiných věcí, jež mohou být důkazním prostředkem při správě daní a které umožňují správci daně zajistit základní cíl daňového řízení, respektive dosáhnout, aby nebyly zkráceny daňové příjmy. Právo požadovat informace ve stanoveném rozsahu přísluší každému správci daně bez ohledu na místní či věcnou příslušnost třetí osoby. Orgánům a osobám pak vzniká povinnost na výzvu správce daně poskytovat informace v požadovaném rozsahu, listiny a jiné věci vydat nebo zapůjčit k posouzení, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.

Dále se žalovaný zabýval námitkou dožádání a delegace a konstatoval, že institut dožádání a delegace je upraven v ust. § 5 daňového řádu. Vyslovil závěr, že otázku delegace je třeba posuzovat striktně individuálně, vždy s přihlédnutím k okolnostem daného případu. Rozhodujícími kritérii je složitost daňového řízení, a to s ohledem na propočet výše daňové povinnosti, rozsah osvobození, počet finančních úřadů, do jejichž kompetence by daňové řízení spadalo, požadavek daňového subjektu, hospodárnost a v neposlední řadě i rychlost řízení. FÚ v Ústí nad Orlicí posouzením všech těchto kritérií dospěl k závěru, že v tomto konkrétním případě není delegace opodstatněná.

Správně dle žalovaného postupoval FÚ v Ústí nad Orlicí i v otázce dožádání. Dovodil totiž, že by dožádání s ohledem na „faktické“ místo podnikání žalobkyně, kterým jsou Svitavy, hospodárné nebylo. O této skutečnosti svědčí informace žalobkyně na internetových stránkách s uvedením velkoobchodů, maloobchodů či obchodních zástupců, které jsou mimo území města Prahy. Na záhlaví žalobkyniní používaného formuláře je jako administrativní centrum uvedena adresa ve Svitavách, stejně jako u bankovního a telefonního spojení. FÚ v Ústí nad Orlicí měl s ohledem

na tyto indicie za to, že je nerozhodné, zda bude o vydání relevantních listin žádat věcně a místně nepříslušný FÚ v Ústí nad Orlicí, nebo věcně a místně příslušný Finanční úřad pro Prahu 7. Žalovaný podotkl, že dožádání by vedlo v konečném důsledku k prodloužení daňové kontroly u daňového subjektu X.

Dle žalovaného je dále nesporné, že žalobkyně je osobou zúčastněnou na daňovém řízení podle ust. § 7 daňového řádu, resp. třetí osobou podle jeho odst. 2 písm. b). Proto ji FÚ v Ústí nad Orlicí vyzval k součinnosti postupem dle § 34 odst. 4 daňového řádu jako právnickou osobu mající v držení listiny a jiné věci potřebné v daňovém řízení vedeném s jiným daňovým subjektem. Výzva FÚ v Ústí nad Orlicí je v tomto případě rozhodnutím, kterým byla žalobkyni uložena povinnost nepeněžitě povahy. Daňový řád nerozlišuje, zda povinnost nepeněžitě povahy ukládá místně příslušný správce daně, ani zda ji ukládá daňovému subjektu či třetí osobě.

Žalovaný dále konstatoval, že povinnost třetích osob pořizovat kopie, resp. různé seznamy na vyžádání správce daně vyplývá z logiky ust. § 34 daňového řádu, což ovšem nijak neomezuje jejich právo požadovat v případě splnění povinnosti, kterou jim uložil správce daně svým rozhodnutím (výzvou k součinnosti), úhradu za vynaložené náklady řízení v souladu s ust. § 30 daňového řádu.

Žalovaný tvrdil, že k námitce žalobkyně zkoumal, zda napadené rozhodnutí o uložení pokuty není v rozporu s právními předpisy či se skutkovým stavem nebo jestli existují jiné důvody, které osvědčují nesprávnost nebo nezákonnost tohoto rozhodnutí, a to minimálně v rozsahu požadovaném v odvolání. Ohledně výše pokuty odkázal na úvahu FÚ v Ústí nad Orlicí, která vychází ze skutečnosti, že výzva k součinnosti byla žalobkyni zaslána opakovaně s příslušným odůvodněním, přičemž písemné odpovědi byly odmítavé. Počinání žalobkyně si vynutilo zajišťovat jiné důkazní prostředky finančně i časově náročnějším způsobem. Odkázal na ust. § 37 odst. 1 daňového řádu a uvedl, že vzal za prokázané, že žalobkyně povinnost uloženou FÚ v Ústí nad Orlicí nesplnila. Její tvrzení o nepřiměřenosti uložení pokuty označil za irrelevantní, neboť se neopírá o žádný důkazní prostředek, který by bylo možno osvědčit jako důkaz. Zdůraznil, že FÚ v Ústí nad Orlicí zjistil nesplnění povinnosti nepeněžitě povahy, která byla žalobkyni uložena výše výzvami k součinnosti, prokázal existenci skutečností rozhodných pro uplatnění zákonných sankcí a uložil žalobkyni v souladu s ust. § 37 daňového řádu pokutu za nesplnění povinnosti nepeněžitě povahy. Při stanovení výše pokuty přihlédl zejména k závažnosti, době trvání a následkům protiprávního jednání. Žalovaný konstatoval, že pokuta ve výši 3.000,-Kč je spíše symbolická a akceptuje názor FÚ v Ústí nad Orlicí, že při nesplnění výzvy k součinnosti šlo spíše o nepochopení povinností, které pro žalobkyni vyplývají z daňového řádu, než o úmyslný správní delikt. Její výši označil za přiměřenou.

Žalobkyně ve včas podané žalobě tvrdila, že rozhodnutími FÚ v Ústí nad Orlicí a žalovaného byla zkrácena na svých právech a domáhala se jejich zrušení. Postup FÚ v Ústí nad Orlicí popsala shodně jako žalovaný a namítala, že ve své reakci na první výzvu žádala o delegaci věci svému příslušnému správci daně, Finančnímu

úřadu pro Prahu 7. O této žádosti se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezmiňuje a nezdůvodňuje, proč jí nebylo vyhověno.

Dále žalobkyně zaměřila námitky proti uložení pokuty. Tvrdila, že se tak stalo neoprávněně, neboť výzvou uloženou povinnost nebyla povinna splnit. Citovala ust. § 34 daňového řádu a vyslovila přesvědčení, že toto ustanovení nelze vykládat extenzivně především s přihlédnutím k ust. čl. 4 Listiny základních práv a svobod, podle něhož povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích. Dle žalobkyně je třeba vzít v úvahu i základní zásady daňového řízení uvedené v § 2 odst. 2 daňového řádu. Dle jejího názoru výše zmíněné výzvy ze dne 27.1. a ze dne 12.2.2009 nejsou v souladu s ust. § 34 odst. 4 daňového řádu, který ukládá povinnost osobám vydat a zapůjčit k ohledání listiny, nikoliv pořizovat fotokopie nebo zhotovit nějaké soupisy. Pokud by FÚ v Ústí nad Orlicí, požadoval vydat listiny, bylo jeho povinností je dostatečně specifikovat, aby bylo možné jeho požadavku vyhovět. Požadoval-li vysvětlení nebo jiné údaje, měl k tomu volit přiměřené procesní prostředky, nikoliv výzvu dle § 34 odst. 4 daňového řádu. V doplnění žaloby ze dne 5.2.2010 (doručeném krajskému soudu dne 9.2.2010) k této otázce žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.6.2007, čj. 7 Afs 20/2006-75, dle kterého výzvou podle ust. § 34 odst. 4 daňového řádu je možné vyzvat třetí osoby, aby listiny nebo jiné věci vydaly nebo zapůjčily k ohledání, nelze je však zavazovat k poskytnutí vyjádření či sdělení určitých skutečností.

Žalovaný podal k žalobě dne 9.2.2010 vyjádření v němž uvedl, že k námitkám, uvedeným v žalobě, a shodným s odvolacími námitkami, se vyčerpávajícím způsobem vyjádřil již v průběhu odvolacího řízení. Odvolal se proto na odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnil ho sdělením, že FÚ v Ústí nad Orlicí uložil pokutu v symbolické výši 3.000,- Kč. Pro úplnost poznamenal, že žalobkyni byly za tentýž správní delikt, tj. nesplnění povinnosti nepeněžitě povahy, nezávisle uloženy další pořádkové pokuty sice Finančním úřadem v Rychnově nad Kněžnou ve výši 2.000,- Kč a Finančním úřadem v Trutnově ve výši 10.000,- Kč. Ačkoliv je výše uložených pokut rozdílná, neshledal žalovaný v tomto směru žádná pochybení, označil je za odpovídající závažnosti, době trvání, následkům protiprávního jednání, jakož i okolnostem jednotlivého posuzovaného případu. V závěru navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná v plném rozsahu zamítnuta.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s.ř.s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když souhlas žalobkyně i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. O věci usoudil následovně.

Ze správního spisu vyplývá, že FÚ v Ústí nad Orlicí vyzval s odkazem na ust § 34 odst. 4 daňového řádu dne 27.1.2009 (pod čj. 4624/09/273930601412) žalobkyni, aby ze své evidence sdělila údaje potřebné k vyměření daně daňovému subjektu X, konkrétně jaké faktury vystavila pro uvedeného odběratele za

dodávky zboží v letech 2006 a 2007. K jednotlivým daňovým dokladům pak měla žalobkyně uvést jejich čísla, celkovou částku, datum vystavení, datum uskutečnění zdanitelných plnění, datum splatnosti a způsob úhrady ze strany odběratele a výši uhrazené částky. K zaslání požadovaných údajů stanovil lhůtu 15 dnů. Kromě poučení o opravných prostředcích a upozornění na možnost postupu dle § 37 daňového řádu obsahovalo rozhodnutí ještě sdělení o povinnosti pracovníků správce daně i třetích osob zachovat mlčenlivost v rozsahu stanoveném v § 24 daňového řádu. Žalobkyně převzala výzvu dne 30.1.2009 na adrese X. Přípisem doručeným vyzývajícím finančnímu úřadu dne 10.2.2009 sdělila, že dle § 4 daňového řádu je jejím místně příslušným správcem daně Finanční úřad pro Prahu 7. Proto s ohledem na povinnou mlčenlivost a obchodní tajemství žádá o předání této záležitosti tomuto finančnímu úřadu, kterému předloží požadované doklady. FÚ v Ústí nad Orlicí dne 12.2.2009, pod čj. 13849/09/09/273930601412, svoji výzvu zopakoval. Dále pak k odpovědi na první výzvu ze dne žalobkyni sdělil jaké jsou její povinnosti dané v ust. § 34 odst. 4 daňového řádu a upozornil ji, že vyzvat k poskytnutí důkazních prostředků není oprávněn pouze místně příslušný správce daně. Pokud jde o argument žalobkyně odkazující na povinnou mlčenlivost poukázal na poučení uvedené ve výzvě. I tuto výzvu převzala žalobkyně na stejné adrese jako první, i když obě výzvy směřovaly na adresu uvedenou v obchodním rejstříku jako sídlo žalobkyně, tj. Praha 7 – Holešovice, Bubenská 8a/943. Na druhou výzvu reagovala shodně jako na první. Účastníci sporu k takto popsaným skutkovým okolnostem neměli žádné výhrady.

Žalobkyně v žalobě především namítala, že žádala o delegaci věci svému příslušnému správci daně, Finančnímu úřadu pro Prahu 7, a o této žádosti se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezmiňuje a nezdůvodňuje, proč jí nebylo vyhověno.

Institut delegace je definován v ust. § 5 odst. 3 daňového řádu, v němž se říká, že na návrh daňového subjektu nebo z podnětu správce daně, může správce daně vyššího stupně nadřízený oběma správci daně delegovat místní příslušnost ke správě daně na jiného, pokud shledá důvody takového návrhu opodstatněnými. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

Místní příslušnost upravuje ust. § 4 daňového řádu, obecné zásady stanoví jeho odst. 1. Podle něho místní příslušnost správce daně, není-li stanoveno jinak v tomto nebo ve zvláštním zákoně, se řídí u právnické osoby místem jejího sídla v České republice a u fyzické osoby bydlištěm v České republice, jinak místem, kde se převážně zdržuje, tj. v němž pobývá nejvíce dnů v roce. Pro účely tohoto zákona se rozumí bydlištěm fyzické osoby místo trvalého pobytu.

V odstavcích 2 až 15 citovaného ustanovení jsou stanoveny odchylky od této zásady a daňový řád, podle jehož ustanovení § 37 byla pokuta uložena, speciální místní příslušnost správce daně k jejímu uložení nestanoví.

Krajský soud z obsahu správního spisu i ze shodných projevů účastníků může vzít jako skutečnost, že správcem daně žalobkyně je ve smyslu ust. § 4 odst. 1

daňového řádu Finanční úřad pro Prahu 7. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí sice věnoval pozornost skutečnostem, které dle jeho názoru svědčí o tom, že veškeré obchody i styk s úřady i obchodními partnery probíhá ze Svitav, kde je „faktické“ místo podnikání žalobkyně, přesto k žádnému kroku směřujícímu ke změně její místní příslušnosti nepřistoupil. Nelze však přehlédnout, že výzvy, které FÚ v Ústí nad Orlicí žalobkyni zaslal nevydal jako její správce daně v řízení, které by se týkalo správy jejích daní, ale jako místně příslušný správce daně společnosti X. V tomto řízení byl nepochybně oprávněn takové výzvy vydat a požadovat součinnost oslovených třetích osob v rozsahu, ve kterém mu to umožňovalo ust. § 34 daňového řádu. Požadavek žalobkyně, aby jí takovou výzvu zaslal její místně příslušný správce daně, tedy Finanční úřad pro Prahu 7, nemá v daňovém řádu oporu. Postup FÚ v Ústí nad Orlicí při vydávání výzev dle ust. § 34 daňového řádu byl dle názoru krajského soudu zcela v souladu se zákonem.

Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že FÚ v Ústí nad Orlicí nerozhodl o žádosti žalobkyně o delegaci věci Finančnímu úřadu pro Prahu 7, kterou, jak tvrdila, vznesla ve své reakci na první výzvu. Především je nutné konstatovat, že žalobkyně ve svých přípisech ze dne 6.2.2009 a ze dne 3.3.2009 pouze sdělila, že dle § 4 daňového řádu je jejím místně příslušným správcem daně Finanční úřad pro Prahu 7 a s ohledem na mlčenlivost a obchodní tajemství žádala o předání této záležitosti zmíněnému správci daně, kterému požadované doklady předloží. Z tohoto podání nelze dovodit, že měla v úmyslu navrhnout delegaci, navíc takový návrh neodpovídal ust. § 4 upravujícímu místní příslušnost, ani § 5 upravující delegaci. Podle odst. 3 posledně citovaného ustanovení na návrh daňového subjektu nebo z podnětu správce daně, může správce daně vyššího stupně nadřízený oběma správcům daně delegovat místní příslušnost ke správě daně na jiného, pokud shledá důvody takového návrhu opodstatněnými. V posuzovaném případě žalobkyně jistě nenavrhovala delegaci svojí místní příslušnosti ke správě svých daní dle § 5 odst. 3 daňového řádu, když žádala, aby byla kontaktována FÚ pro Prahu 7, a již vůbec nemohla ovlivnit navržením delegace dle citovaného ustanovení místní příslušnost ve věci daňového subjektu, u něhož FÚ v Ústí nad Orlicí daňovou kontrolu a v jejímž průběhu vydal zmíněné výzvy k součinnosti, adresované žalobkyni. V tomto řízení nebyl totiž daňovým subjektem, který, kromě správce daně, byl oprávněn takový návrh učinit. Lze tedy uzavřít, že ani obsah ani smysl tohoto podání žalobkyně nelze hodnotit jako návrh na delegaci. FÚ v Ústí nad Orlicí proto neporušil zákon, když neposoudil požadavek žalobkyně uvedený v jejích přípisech ze dne 6.2.2009 a ze dne 3.3.2009 jako žádost o delegaci a nepředložil ji k rozhodnutí nadřízenému správci daně.

Krajský soud je dále názoru, že v posuzovaném případě nebyl ani zásadní důvod pro dožádání prostřednictvím FÚ pro Prahu 7. Jak vyplynulo z předložené korespondence, žalobkyně nevyslovila pochybnosti, které by svědčily o nepochopení obsahu dožádání, pouze měla obavy týkající se obchodního tajemství a povinné mlčenlivosti. K tomu byla poučena ve smyslu ust. § 24 daňového řádu ve druhé výzvě. Žalobkyni nic nebránilo, aby požadované informace předala svému správci daně – FÚ pro Prahu 7 – a ten by je postoupil FÚ v Ústí nad Orlicí, nebo mohla, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, případně požadovat i náhradu nákladů

vynaložených v souvislosti s plněním požadavků FÚ v Ústí nad Orlicí. Žalobkyně však zvolila negativní postoj k vydaným výzvám a požadované údaje zaslala až spolu s odvoláním proti uložené pokutě.

Krajský soud neshledal důvodnou ani další námitku, v níž žalobkyně tvrdila, že vydané výzvy nejsou v souladu s ust. § 34 odst. 4 daňového řádu, který ukládá povinnost osobám vydat a zapůjčit k ohledání listiny, nikoliv však pořizovat fotokopie nebo zhotovit nějaké soupisy. Oprávněným neshledal ani tvrzení, že pokud FÚ v Ústí nad Orlicí požadoval vydat listiny, bylo jeho povinností je dostatečně specifikovat, aby bylo možné jeho požadavku vyhovět. K tomu je možné pouze konstatovat, že žádal-li FÚ v Ústí nad Orlicí pouze soupis vydaných faktur a nikoliv jejich předložení, požadoval ve skutečnosti méně a žalobkyni také méně zatížil, než kdyby trval na zaslání všech dotčených listin, které by tak odňal z její dispozice a omezil ji tak v možnosti s nimi nakládat pro potřeby svého účetnictví. Konečně ani požadavek žalobkyně na přesnou specifikaci listin není důvodný. FÚ v Ústí nad Orlicí nemusel vědět, a pravděpodobně skutečně nevěděl, kolik faktur nebo dobropisů, týkajících se obchodní spolupráce s kontrolovanou společností X, žalobkyně vystavila, a nemohl je proto ani blíže specifikovat. Nicméně tak, jak svůj požadavek ve výzvách konkretizoval, nepochybně stačilo k tomu, aby mohla žalobkyně na výzvy reagovat a bez problému je splnit. Nepřípadný shledal krajský soud i odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.6.2007, čj. 7 Afs 20/2006-75. FÚ v Ústí nad Orlicí ve svých výzvách v žádném případě nepožadoval po žalobkyni, aby se k věci jakkoliv vyjadřovala nebo sdělovala něco více, než obsahovaly označené doklady.

Přiměřenost uložené pokuty krajský soud nezkoumal, neboť k její výši žalobkyně nevznesla žádné námitky.

Krajský soud proto z důvodů shora uvedených žalobu jako nedůvodnou dle ust. § 78 odst. 7 daňového řádu zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobkyně úspěch neměla, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud ani nezjistil, že by mu nějaké takové náklady vznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.)

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ke Krajskému soudu v Hradci Králové.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 31. srpna 2010

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu

